

Sygn. akt V KZ 33/16

POSTANOWIENIE

Dnia 25 sierpnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie z wniosku **R. M.**
o wznowienie postępowania
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 25 sierpnia 2016 r.,
zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu
Apelacyjnego w (...) z dnia 31 marca 2016 r., sygn. akt II AKo (...),
o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania i wyznaczenia innego
obrońcy z urzędu

p o s t a n o w i ł

- I. utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie w zakresie dotyczącym odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania;**
- II. pozostawić bez rozpoznania zażalenie w zakresie dotyczącym odmowy wyznaczenia wnioskodawcy innego obrońcy z urzędu.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 26 lutego 2015 r. R. M. zwrócił się z wnioskiem do Sądu Okręgowego w O. o ustanowienie obrońcy z urzędu celem wniesienia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia 17 lutego 2015 r., w sprawie o sygn. akt VII Ka (...), zmieniającym wyrok Sądu Rejonowego w O. z dnia 12 maja 2014 r., sygn. akt VII K (...) wskazując, że w sprawie zaistniały „nowe okoliczności nie będące w rozpoznaniu ww. sądów”.

Zarządzeniem z dnia 2 grudnia 2015 r., sygn. akt II AKo (...), Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...), któremu wg. właściwości je przekazano, wyznaczył skazanemu obrońcę z urzędu w celu zbadania podstaw wznowienia postępowania oraz ewentualnego sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania lub złożenia oświadczenia przewidzianego w art. 84 § 3 k.p.k.

Opinią z dnia 4 stycznia 2016 r., adw. O. G., zgodnie z art. 84 § 3 k.p.k., poinformował Sąd Apelacyjny w (...) o niestwierdzeniu podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia 17 lutego 2015 r., w sprawie o sygn. akt VII Ka (...), zmieniającym wyrok Sądu Rejonowego w O. z dnia 12 maja 2014 r., sygn. akt VII K (...).

W związku z powyższym skazanego wezwano do uzupełnienia braku formalnego wniosku o wznowienie postępowania poprzez sporządzenie i podpisanie go przez adwokata ustanowionego z wyboru.

Skazany tego braku nie usunął i wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego oraz podpisanego przez adwokata lub radcę prawnego nie złożył. Nadesłał natomiast kilka pism, w których domagał się m.in. wyznaczenia kolejnego obrońcy z urzędu.

W związku z tym Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...), zarządzeniem z dnia 31 marca 2016 r., po pierwsze, na podstawie art. 80a § 3 k.p.k., odmówił wyznaczenia R.M. innego - kolejnego obrońcy z urzędu dla sporządzenia i podpisania w jego imieniu wniosku o wznowienie postępowania, po drugie, na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k., odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wniesionego przez skazanego.

Na powyższe zarządzenie zażalenie wniósł R. M. wskazując, że nie będąc z zawodu prawnikiem „nie jest w stanie wykazać przesłanek, o których Sąd pisze w uzasadnieniu decyzji”. Podniósł ponadto, że ustanowiony w postępowaniu wznowieniowym obrońca nie kontaktował się z nim, nie zapoznał się także z będącymi w posiadaniu skazanego nagraniami z rozmowy z pokrzywdzonymi, przed sporządzeniem opinii o braku podstaw wniosku o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie w zakresie, w jakim skarżący podważa punkt II zarządzenia o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania nie zasługuje na uwzględnienie.

Poza sporem jest, że unormowanie zawarte art. 545 § 2 k.p.k. wymaga, aby wniosek o wznowienie postępowania, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, był sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego. Oznacza to, że o złożeniu wniosku o wznowienie postępowania nie decyduje wyłącznie wola skazanego, ale ustanowiony lub wyznaczony adwokat, bądź radca prawny, który badając akta stwierdza istnienie lub brak podstaw do sporządzenia takiego wniosku.

Ustanowiony w sprawie obrońca z urzędu – adw. O. G., nie znalazł podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie skazanego (pisemna opinia k. 15-20).

W tym stanie rzeczy, zgodnie z art. 120 k.p.k., wezwano skazanego do usunięcia braku formalnego jego osobistego wniosku w terminie 7 dni przez złożenie takiego wniosku sporządzonego i podpisanego przez adwokata, bądź radcę prawnego, pod rygorem odmowy jego przyjęcia.

Skazany R. M. po otrzymaniu wezwania do uzupełnienia podanego wyżej braku formalnego (k. 27), braku tego w określonym terminie nie uzupełnił. W tej sytuacji zaskarżonym zarządzeniem słusznie odmówiono przyjęcia jego osobistego wniosku o wznowienie postępowania. Skarżący skutecznie tego nie podważa.

Dodać można, że rozstrzygnięcie to nie zamyka wnioskodawcy procesowych możliwości dalszego ubiegania się o wznowienie postępowania, o ile spełnione zostaną formalne wymagania przewidziane w Kodeksie postępowania karnego.

Zażalenie w pozostałym zakresie, tj. w części dotyczącej decyzji o odmowie wyznaczenia wnioskodawcy innego – kolejnego obrońcy z urzędu, zawartej w punkcie I zarządzenia, jako niedopuszczalne z mocy ustawy, nie podlegało merytorycznemu rozpoznaniu.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowane jest bowiem zapatrywanie, że przepisy Kodeksu postępowania karnego nie przewidują zaskarżalności decyzji w przedmiocie wyznaczenia obrońcy z urzędu w postępowaniu wznowieniowym. Takiej podstawy prawnej nie stanowi również przepis art. 81 § 1a k.p.k. dodany

ustawą z dnia 12 czerwca 2015 r. (Dz. U. z 2015 r., poz. 1186) w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 października 2013 r., sygn. akt K 30/11 (Dz. U. z 2013 r., poz. 1262). Analiza treści tego wyroku pozwala na stwierdzenie, że niemożność zaskarżenia decyzji o odmowie wyznaczenia obrońcy w postępowaniu wznowieniowym wynika ze szczególnego charakteru tego postępowania, toczącego się po prawomocnym zakończeniu postępowania karnego. Tym samym brak jest normatywnych racji dla przyjęcia zaskarżalności tego rodzaju decyzji, po tym jak zapadło już prawomocne orzeczenie rozstrzygające o odpowiedzialności karnej za przestępstwo (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 grudnia 2014 r., III KZ 93/14, LEX nr 1551673, z dnia 14 listopada 2014 r., III KZ 86/14, OSNKW 2015, z. 4, poz. 31, z dnia 10 czerwca 2014 r., III KZ 27/14, LEX nr 1469145; z dnia 11 lutego 2015 r., IV KZ 1/15, LEX nr 1628957).

Kierując się przedstawionymi wyżej względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.